

The Ballad Of Reading Gaol

by
Oscar Wilde

Powered By

Pdf Corner

**First
Published**

1898

The Ballad Of Reading Gaol

Pdf

By

Oscar Wilde

This version of pdf is

Re-designed by

[Pdfcorner.com](https://www.pdfcorner.com)

© Copyright Reserved 2018

Oscar Wilde: *The Ballad of Reading Gaol* (1898)
(vv. 1—174)

In Memoriam
C.T.W.
Sometime Trooper of the Royal Horse Guards.
Obit H.M. Prison, Reading, Berkshire,
July 7th, 1896

I.

He did not wear his scarlet coat,
For blood and wine are red,
And blood and wine were on his hands
When they found him with the dead,
The poor dead woman whom he loved, 5
And murdered in her bed.

He walked amongst the Trial Men
In a suit of shabby grey;
A cricket cap was on his head,
And his step seemed light and gay; 10
But I never saw a man who looked
So wistfully at the day.

I never saw a man who looked
With such a wistful eye
Upon that little tent of blue 15
Which prisoners call the sky,
And at every drifting cloud that went
With sails of silver by.

I walked, with other souls in pain,
Within another ring, 20
And was wondering if the man had done
A great or little thing,
When a voice behind me whispered low,
"That fellows got to swing."

Dear Christ! the very prison walls 25
Suddenly seemed to reel,
And the sky above my head became
Like a casque of scorching steel;
And, though I was a soul in pain,
My pain I could not feel. 30

I only knew what hunted thought

Quickened his step, and why
He looked upon the garish day
With such a wistful eye;
The man had killed the thing he loved 35
And so he had to die.

Yet each man kills the thing he loves
By each let this be heard,
Some do it with a bitter look,
Some with a flattering word, 40
The coward does it with a kiss,
The brave man with a sword!

Some kill their love when they are young,
And some when they are old;
Some strangle with the hands of Lust, 45
Some with the hands of Gold:
The kindest use a knife, because
The dead so soon grow cold.

Some love too little, some too long,
Some sell, and others buy; 50
Some do the deed with many tears,
And some without a sigh:
For each man kills the thing he loves,
Yet each man does not die.

He does not die a death of shame 55
On a day of dark disgrace,
Nor have a noose about his neck,
Nor a cloth upon his face,
Nor drop feet foremost through the floor
Into an empty place 60

He does not sit with silent men
Who watch him night and day;
Who watch him when he tries to weep,
And when he tries to pray;
Who watch him lest himself should rob 65
The prison of its prey.

He does not wake at dawn to see
Dread figures throng his room,
The shivering Chaplain robed in white,
The Sheriff stern with gloom, 70
And the Governor all in shiny black,
With the yellow face of Doom.

He does not rise in piteous haste

To put on convict-clothes,
While some coarse-mouthed Doctor gloats, and notes 75
Each new and nerve-twitched pose,
Fingering a watch whose little ticks
Are like horrible hammer-blows.

He does not know that sickening thirst
That sands one's throat, before 80
The hangman with his gardener's gloves
Slips through the padded door,
And binds one with three leathern thongs,
That the throat may thirst no more.

He does not bend his head to hear 85
The Burial Office read,
Nor, while the terror of his soul
Tells him he is not dead,
Cross his own coffin, as he moves
Into the hideous shed. 90

He does not stare upon the air
Through a little roof of glass;
He does not pray with lips of clay
For his agony to pass;
Nor feel upon his shuddering cheek 95
The kiss of Caiaphas.

II.

Six weeks our guardsman walked the yard,
In a suit of shabby grey:
His cricket cap was on his head,
And his step seemed light and gay, 100
But I never saw a man who looked
So wistfully at the day.

I never saw a man who looked
With such a wistful eye
Upon that little tent of blue 105
Which prisoners call the sky,
And at every wandering cloud that trailed
Its raveled fleeces by.

He did not wring his hands, as do
Those witless men who dare 110
To try to rear the changeling Hope
In the cave of black Despair:
He only looked upon the sun,

And drank the morning air.

He did not wring his hands nor weep, 115
 Nor did he peek or pine,
 But he drank the air as though it held
 Some healthful anodyne;
 With open mouth he drank the sun
 As though it had been wine! 120

And I and all the souls in pain,
 Who tramped the other ring,
 Forgot if we ourselves had done
 A great or little thing,
 And watched with gaze of dull amaze 125
 The man who had to swing.

And strange it was to see him pass
 With a step so light and gay,
 And strange it was to see him look
 So wistfully at the day, 130
 And strange it was to think that he
 Had such a debt to pay.

For oak and elm have pleasant leaves
 That in the spring-time shoot:
 But grim to see is the gallows-tree, 135
 With its adder-bitten root,
 And, green or dry, a man must die
 Before it bears its fruit!

The loftiest place is that seat of grace
 For which all worldlings try: 140
 But who would stand in hempen band
 Upon a scaffold high,
 And through a murderer's collar take
 His last look at the sky?

It is sweet to dance to violins 145
 When Love and Life are fair:
 To dance to flutes, to dance to lutes
 Is delicate and rare:
 But it is not sweet with nimble feet
 To dance upon the air! 150

So with curious eyes and sick surmise
 We watched him day by day,
 And wondered if each one of us
 Would end the self-same way,
 For none can tell to what red Hell 155
 His sightless soul may stray.

At last the dead man walked no more
Amongst the Trial Men,
And I knew that he was standing up
In the black dock's dreadful pen, 160
And that never would I see his face
In God's sweet world again.

Like two doomed ships that pass in storm
We had crossed each other's way:
But we made no sign, we said no word, 165
We had no word to say;
For we did not meet in the holy night,
But in the shameful day.

A prison wall was round us both,
Two outcast men we were: 170
The world had thrust us from its heart,
And God from out His care:
And the iron gin that waits for Sin
Had caught us in its snare. 174

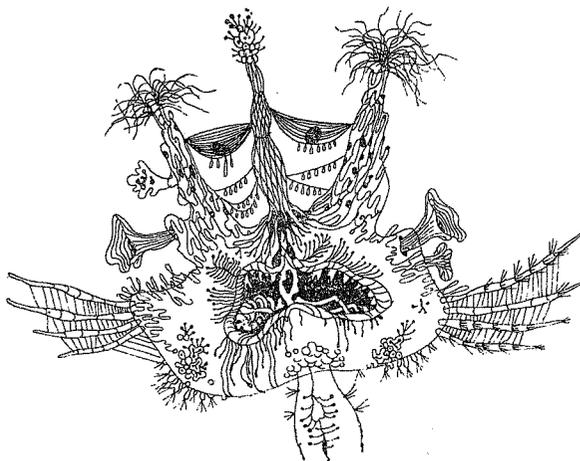

I.

krlatne bluže ni imel,
rdeča sta vino in kri;
in bil je vinski in krvav,
ko z njo so ga našli,
z ubogo, ki jo ljubil je 5
in ubil jo v postelji.

In hodil je med pazniki
s sivino grdo odet,
pokrit z jetniško čepico,
lahak in kot razvnet, 10
a nisem videl še moža
tak žejno zreti v svet.

Jaz nisem videl še moža,
da upiral bi oko
tak žejno v sinjo zaplato, 15
ki kaznjencem je nebo,
in v vsak oblak, ki jo preplul
je z jadrji kot srebro.

Hodil sem v krogu z drugimi,
od muk kot vsi potr, 20
in ugibal, kakšen greh ima,
zakaj le je zaprt,
ko mi nekdo je zamrmral:
»Tegà bodo na smrt.«

Za boga! Stene naokrog 25
je stresel grom rušeč,
nebo v trenutku je bilo
ko šlem jeklen, žareč,
in kot sem bil od muk potr,
jih nisem čutil več. 30

Le grozo čutil sem, ki z njo
mu bil korak je gnan,
in to, zakaj oko tako
mu žejno gleda v dan;
mož je ubil, kar ljubil je, 35
zdaj umreti je dolžan.

Vsak ljubljeno ubije stvar,
to vedi človek vsak;
ta jo z besedo laskavo,
ta, ker je z njo grenak,
podlež s poljubom ubije jo
in z mečem jo junak!

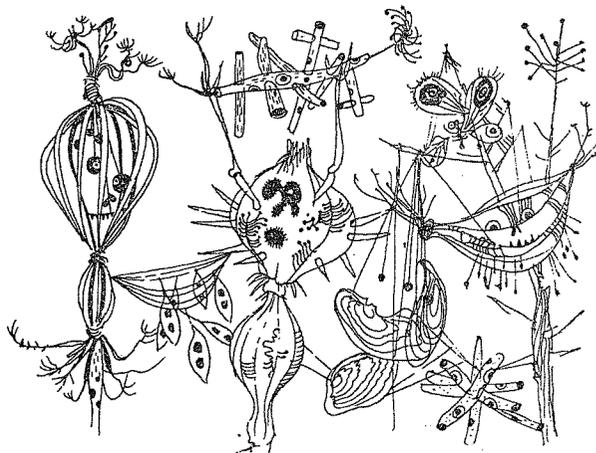
40

Ta ubije jo, dokler je mlad,
in ta ji star zavda,
ta zaduši jo z roko sle
in ta z roko zlata:
najboljši vzame nož, tako
vsaj naglo jo konča.

45

Ta čustvo kupi, ta proda,
ta ljubi hip, ta dlje;
ta smrt zada bridko ihteč,
ta niti vzdihne ne:
vsak ljubljeno ubije stvar,
a vsak zato ne umre.

50

Ne umre nečastno kakor ta,
ki sem ga gledal jaz,
ne bo imel zanke krog vratu
ne krpe čez obraz,
ne udre se noga mu skoz tla,
ko pride strašni čas.

55

60

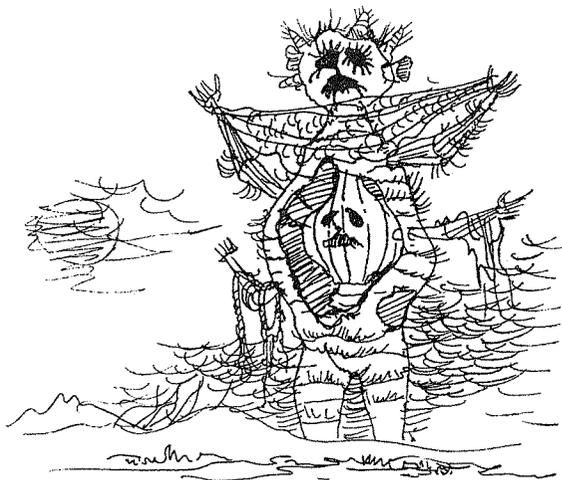
Ne bo sedel sred nemih mož,
ki noč in dan z njim bde,
ki bde z njim, ko bi molil rad,
ko ga duše solze;
ki bde, da ječi grešnik sam
ne ugrabi žrtve te.

65

Ne zdrami ga, ko zgnete se
mu v sobo strašni zbor:
kaplan v sutani, bel, drhteč,
sodnik, strog, mračen stvor,
upravnik ves bleščeče črn,
v obraz žolt, živ ukor.

70

75

Ne obleče s strašno naglico
teh naših cap — za hip,
ne bo vanj doktor zijal, loveč
vsak nov in živčen gib,
z uro v rokah, ki kakor mlat
svoj strašni bije utrip.

75

Ne bo bolestne žeje užil,
ki usta žge, dokler
ne pride končno še krvnik
skozi obito dver;
ta zveže ga, da bo imel
z žejo za zmeraj mir.

80

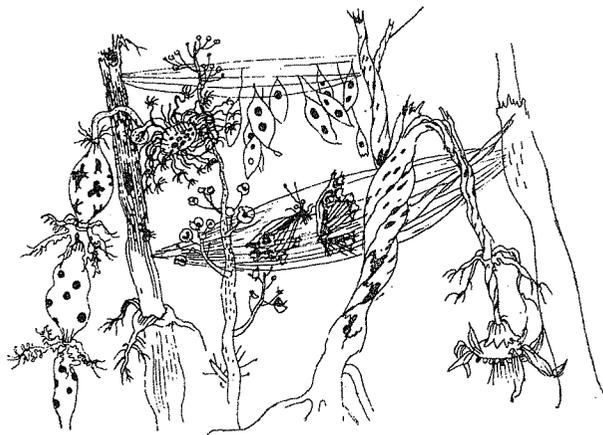
Ne skloni glave, ko sodnik
mu sodbo ponovi,
ne pojde, v lastni grob strmeč,
k pošastni kolnici
v tesnobi, ki mu vpila bo,
da mrtev le še ni.

85

90

Ne bo strmel v jutranji sev
skoz strašna okenca,
jezik-testo rotil ne bo,
da smrt bi že prišla,
ne občuti mu drhteči obraz
poljuba Kajfeža.

95

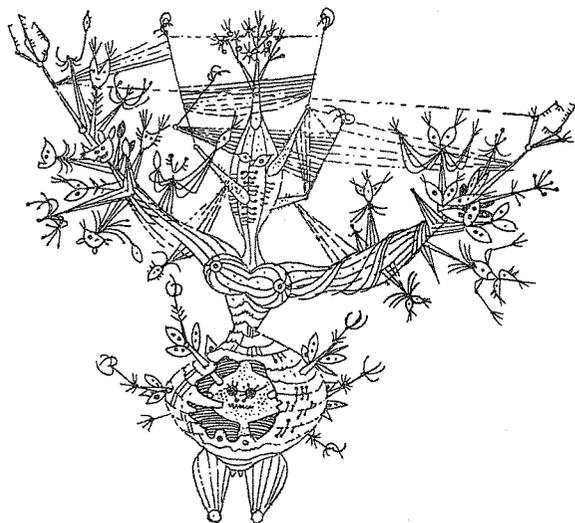

II.

Šest tednov krožil je gardist 97
s sivino grdo odet,
pokrit z jetniško čepico,
ves živ, nekam razvnet, 100
a nisem videl še moža
tak žejno zreti v svet.

Jaz nisem videl še moža,
da upiral bi oko
tak žejno v sinjo zaplato, 105
ki kaznjencem je nebo,
in v vsak oblak, ki kodrovlak
je plaval nad zemljo.

Ni lomil rok, kakor ravna
nepameten možak, 110
ki teši se, da le kak up
morda mu sine v mrak:
le v sonce se oziral je
in jutranji pil zrak.

Ni lomil rok, ni točil solz
in ni se v boli vil,
a pil je zrak, kot da bi z njim
lek srebal dobrotljiv,
le sonce pil je odprtih ust,
kot da bi vino pil.

115

120

Vsakdo, ki hodil naš je krog,
od muk kot vsi potr,
pozabil je, za kakšen greh
je kateri nas zaprt:
vsi, vsi smo z grozo zrlj vanj,
ki sojen bo na smrt.

125

In čudno, da je mladi mož
bil živ in kot razvnet,
in čudno to, da gledal je
tak žejno, žejno v svet,
in čudno, zarad kakšnega
greha je bil preklet.

130

Lepa sta v listju hrast in brest,
ko venča ju pomlad,
a strašno vislic je drevo,
strup se drži mu lat,
ker nekdo umre, če to drevo
naj obrodi svoj sad.

135

Ljudem je mož na odru vzor,
željé se k njemu pno,
a kdo bi rad na oder tak,
zvezan čvrsto z vrvjo,
da skož morilsko ovratnico
bi zadnjič zrl nebo?

140

Sladak je ples ob zvoku strun,
če ti srce brsti;
in ples ob lutnji, flavti nas
izbrano veseli;
a ni sladko z urnó nogó
po zraku plesati!

145

150

Z zvedavo grozo gledali
moža smo dan za dnem
in ugibali, če kateri nas
konča na potu tem:
ker, kam lahko zablodiš slep,
to skrito je ljudem.

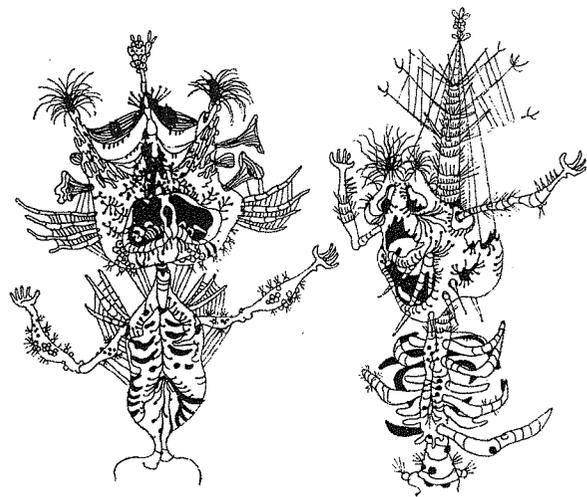
155

Nazadnje mrtvi mož ni več
prihajal s pazniki
in vedel sem, da sojen je,
kakšno gorje trpi,
in da mu obraza nikdar več
ne uzrem do konca dni.

160

Ko mračni ladji v vihri sva
tu križala cesté:
signala nič, kot nič besed,
pri nas ne govore:
saj ni bilo na sveti večer,
temveč sramotnega dne.

165

Izobčenca sva srečala
sredi zidov se teh,
pregnana svetu iz srca,
bogu nič več na očeh:
v jekleno sva se ujela past,
ki tu preži na greh.

170

174

Franz Masereel, lesorez, likovna oprema za izdajo *The Ballad of Reading Gaol*, Methuen & Co. Ltd, 1924. C.3.3 je bila Wildova zaporniška številka in psevdonim, s katerim je prvotno podpisal *Balado*. Britanski muzej, London. [Vir: Fido, *Oscar Wilde*, str. 129]

Balada o readinški ječi

In memoriam

C. T. W.,

nekdanjega vojaka kraljeve konjeniške garde.
Umril v Jetnišnici Njenega veličanstva v Readingu,
Berkshire, 7. julija 1896.

I

Škrlatne suknje ni imel,
saj rdita kri in vino,
in vinskih in krvavih rok
so našli ga z ubito,
z ubogo ljubo, ki jo je
umoril med počitkom. 5

Korakal je s priporniki,
opravljen v revno sivo,
in s čepico na glavi šel
je lahno in iskrivo; 10
a željno kakor še nihče
je pil z očmi jasnino.

Še nisem videl, da bi kdo
tako željno vsrkaval
prtič modrine, ki nebo 15
jetnikom je predstavljal,
in vsak oblak, ki mimo je
s srebrnim jadrom plaval.

Jaz sam sem v drugem krogu duš
trpečih se sprehajal 20
in tuhtal, kakšna ga teži
pregreha – težka, mala? –,
kar zadaj tiho šepne glas:
»Ta pojde na vešala.«

O Kristus! Pred menoj je zid 25
jetnišnice zaplesal,
nebo postalo je kot šlem
iz jekla in plamena;
ničesar, kar je duh trpel,
se nisem več zavedal. 30

Le eno vedel sem: zakaj
spe čilega koraka,
zakaj kričeči dan z očmi
tako željnó vsrkava;
kar ljubil je, je mož ubil, 35
zatorej smrt ga čaka.

*

A to, kar ljubi, ubije vsak,
naj vsak resnico čuje:
ta ubija s srepimi očmi,
kdo drug se prilizuje, 40
plašljivec dá strupen poljub,
pogumni z mečem sune!

Nekdo umori ljubezen mlad,
kdo drug na stara leta;

ta s prsti Sle jo zaduši 45
in ta z rokó Pohlepa;
najblažji vzame nož, da brž
ovije jo dih leda.

Ta ljubi malo, drug preveč,
ta kupi, drug prodaja; 50
nekdo stori med solzami,
kar drugi brez vzdihljaja;
čeprav ljubezen ubije vsak,
smrt vsakogar ne čaka.

*

Ne čaka ga nizkotna smrt 55
na mračen dan sramote,
ne čaka zanka; kos blaga
mu ne zastre svetlobe,
ne vdrejo se mu skozi pòd
naprej v praznino noge. 60

Ne ždi vsak v družbi tihih mož,
ki stražijo ga zmeraj,
ko hotel bi se zjokati,
ko pasti na kolena;
ki stražijo, da ne bi sam 65
iztrgal ječi plena.

Zarana ga ne prebude
prikazni sredi sobe,
kaplan, ki v belem drgeta,
uradnik, mrk in groben, 70

upravnik, v črnem do peta,
z rumenim licem Sodbe.

Ne zleze v bedni naglici
v zaporniške obleke,
medtem ko grob zdravnik s slastjo 75
beleži znake treme
in tapka uro; vsak tiktak
kot kládivo odjekne.

Ne ve za žejo, ki hrešči
kot pesek v grlu, preden 80
prispe skoz oblazinjen vhod
krvnik in mu zaveže
jermene tri, da kot na mig
se žeja mu poleže.

Ne skloni glave, da bi čul 85
obred za svojo dušo;
ko groza v srcu mu kriči,
da ni še šel pod rušo,
med potjo h gnusnemu skednjù
ne naleti na trugo. 90

Pogleda ne upira v zrak
skoz majhen krov iz stekla;
ne móli z usti iz prstí,
da muka bi pretekla;
ne čuti, ko se Kajfežev 95
poljub dotakne čela.

II

Šest tednov hodil je gardist
opravljen v revno sivo,
in s čepico na glavi šel 100
je lahno in iskriivo,
a željno kakor še nihče
je pil z očmi jasnino.

Še nisem videl, da bi kdo
tako željno vsrkaval
prtič modrine, ki nebo 105
jetnikom je predstavljal,
in vsak oblak, ki se polzeč
je v kosme razmotaval.

Ni vil si rok, kot to počne
brezumnež, ki poskuša 110
vzrediti Up – podtaknjena –
na dnu votlin Obupa;
le sonce srkal je z očmi
in vpijal sape jutra.

Ni vil si rok, ni točil solz 115
in ni medlel in hiral,
le zrak je pil, kot v njem bi bil
lek proti bolečinam;
odprtih ust je sonce pil,
kot pil bi reko vina! 120

In zbor trpečih duš z meno
je v krogu vstran korakal
brez misli, kakšna nas teži
pregreha – težka, mala? –,
le kot iz sna je zrl v moža,
ki šel bo na vešala. 125

Bilo je čudno gledati,
kako je stopal čilo,
in čudno gledati, kako
je pil z očmi jasnino,
in čudno misliti na dolg,
ki terjal je plačilo. 130

*

Saj hrast in brest poženeta
spomladi ljubke liste,
a mrk pogled so vislice,
ki gad jim v les zagriže:
naj zêlen, suh bo – smrt je tu,
še preden plod priklje! 135

Na vzvišeni tron milosti
bi vsakdo hotel sestiti;
a kdo bi hotel se v vezeh
na oder smrti vzpeti,
v morilčevi ovratnici
poslednjič svod uzreti? 140

Pač lep je ples ob zvokih strun,
ko mlada je Ljubezen; 145

ob zvokih lir, ob zvokih svirk
se suče ples okreten;
ni pa lepo, če urnih nog
se v praznem zraku pleše! 150

Bolno zvedavo dan na dan
smo ga opazovali
in tuhtali, če tudi mi
tako bomo končali,
saj kdo pozna škrlat pekla,
ki vanj lahko zagazi? 155

*

Ko mrtvec ni s priporniki
več stopil na dvorišče,
tedaj sem vedel, da sedi
na klopi pred sodiščem
in nikdar več ga ne uzrem
na božjem svetu v lice. 160

Kot ladja ladji seka pot
v viharju in pogubi,
sva srečala se; znamenja
ni dal ne en ne drugi,
saj ni bilo na sveto noč,
ampak v sramotni luči. 165

Krog naju se je dvigal zid,
bila sva dva izgnanca,
izprta iz srca sveta
in božjega čuvarstva: 170

prežeča past je grešnika
držala v svojih zankah.

III

Ker tlak je trd in zid je strm 175
v ogradi pri dolžnikih,

je hodil tja na sveži zrak
pod svod svinčeno sivi,
za spremstvo pa čuvaja dva,
da ne bi mož izdihnil. 180

Sicer je dneve presedel
ob straži, ki je bdela,
ko vstal je, da bi bruhnil v jok,
ko padel na kolena;
ki bdela je, da ne bi sam 185
morišču zmaknil plena.

Upravnik je do pičice
obvladal vse predpise,
zdravnik je trdil, da je Smrt
le dejstvo iz kemije, 190
kaplan pa hodil je vsak dan
in nosil verske spise.

Vsak dan je pipo pokadil
in spil kozarec piva,
v odločnem duhu ni bilo 195
razpok, kjer strah bi tičal,
in kdaj je del, da je vesel,
ker rabljev dan se bliža.

Zakaj govoril je tako,
noben stražar ni vprašal, 200
saj komur dan je bil strašan
poklic opazovalca,
na usta dene si pečat
in masko prek obraza.

Sicer – kdo ve? – zadet v srce 205
bi skušal tolažiti,
in kaj bi tu človeški čut,
ujet v morilski špilji?
Le kaj bi del na takih tleh
v uteho bratu v stiski? 210

*

Gugavih nog racala v krog
je norčevska parada!
A kaj nam mar? Naš zbor je bil
peklenščkova brigada;
ogoljen skalp, svinčen podplat 215
sta mična maškarada.

Krvavih, topih nohtov smo
cefrali vrv na kose,
drgnili dver, mazali les,
gladili svetle droge, 220
za tropom trop je ribal pòd
in klonkale posode.

Šivali smo, drobili grušč
in prašni valj gonili,

njajo ljudje (ali živali) s prestopanjem s stopnice na stopnico. Hoja v tem mlinu je bila pogosta oblika kazni.
str. 114: *spodnjega doma*: Britanski parlament sestavlja zgornji dom (lordska zbornica) in spodnji dom (polslanska zbornica).

Balada o readinški ječi

Balada o readinški ječi: To Wildovo najboljšo in najbolj znano pesnitev je navdihnila usmrtitev njegovega sojetnika v zaporu v Readingu. Pod vplivom traumatične jetniške izkušnje se je odvrnil od estetičističnega načela, da je umetnost samozadostna ter nezdružljiva z osebno prizadetostjo in propagando, in ustvaril doživeto, angažirano, mučno pretresljivo izpoved, ki protestira proti britanskemu zaporniškem sistemu in smrtni kazni. V skladu s tem je tudi njegov slog postal mnogo neposrednejši, preprostejši in močnejši.

- v. 1: *Škrlatne suknje ni imel*: To je pesniška svoboščina; britanski vojaki so sicer običajno res nosili uniforme z rdečimi jopiči (od tod njihov vzdevek *redcoats*), toda pripadniki kraljeve konjeniške garde so imeli temno modre uniforme z rdečim okrasjem.
- v. 8: *opravljen v revno sivo*: Priporniki, torej obtoženci, ki še niso bili uradno obsojeni, niso nosili zaporniških uniform, temveč svoje lastne obleke (prim. »Primer paznika Martina«).
- v. 37: *A to, kar ljubi, ubije vsak*: Ta verz, najznamenitejši refren iz *Balade*, je predelava odlomka iz Shakespearovega *Beneškega trgovca* (4. dejanje, 1. prizor). V drami Bassanio Shylocka očitajoče vpraša: »Kaj vsak ubije to,

česar ne ljubi?«, ta pa odgovori: »Kar kdo sovraži, ne bi rad ubil?«⁹

- v. 41: *plašljivec dá strupen poljub*: Wilde namiguje na svetopisemsko pripoved, kako je Juda Iškarijot izdal Kristusa služabnikom judovskih velikih duhovnikov in starešin tako, da ga je poljubil in s tem pokazal, kateri je.
- v. 61: *Ne ždi vsak v družbi tihih mož*: Obsojenec na smrt je bil pod nenehnim nadzorom.
- v. 83: *jermene tri*: Pred usmrtitvijo so obsojencu zvezali zapestja, komolce in kolena.
- v. 95–96: *Kajfežev poljub*: Ta fraza združuje namiga na dve epizodi iz Kristusovega pasijona. Kajfa (slovensko ljudsko »Kajfež«), veliki judovski duhovnik v letu Kristusovega križanja, je Judom svetoval, naj Kristusa ubijejo, ker je zanje »bolje, da en človek umre za ljudstvo in ne propade ves narod« (Jn 11,50). Nato so judovski duhovniki podkupili Juda Iškarijota, da je Kristusa izdal (s poljubom), in Kajfa ga je obsodil.
- v. 135–136: *a mrk pogled so vislice, / ki gad jim v les zagrizo*: Ta podoba združuje dve predstavi. Prva je dejstvo, da so pred iznajdbo modernih vislic obešali prestopnike na drevesa, običajno hraste ali breste, ki so jim prej osmukali listje. Druga pa je vraža, da naj bi gadov ugriz v drevesno korenino drevesu za eno sezono uničil liste in plodove.
- v. 163–166: *Kot ladja ladji seka pot ...*: predelava znamenitega citata iz pesmi »The Theologian's Tale: Eliza-

⁹ Slov. prev.: William Shakespeare, *Beneški trgovec*, v: isti, *Izbrano delo: II. knjiga*, prev. Oton Župančič, DZS, Ljubljana 1948, str. 65.

- beth« (v zbirki *Tales of a Wayside Inn*, 1863) ameriškega pesnika Henryja Wadswortha Longfellowa (1807–82): »Ships that pass in the night, and speak each other in passing, / Only a signal shown and a distant voice in the darkness; / So on the ocean of life we pass and speak one another, / Only a look and a voice, then darkness again and a silence.«
- v. 176: *v ogradi pri dolžnikih*: Del zaporniškega dvorišča v readinški jetnišnici je bil nekdanj določen za dolžnike, ki so bili zaprti, ker niso mogli poplačati dolgov.
- v. 218: *cefrali vrvi na kose*: Zaporniki so morali pogosto razmotavati stare vrvi v vlakna, ki so se nato uporabljala za mašenje ladijskih lukenj (gl. opombo k »Primeru paznika Martina«).
- v. 223–226: *Šivali smo, drobili grušč*: Šivanje poštnih vreč in drobljenje kamenja sta bili prav tako zaporniški opravili; *prašni valj gonili*: ozek železen valj na nogah z dolgo ročico, ki je zajemal in spet spuščal skodele peska. Vrteti to napravo je bilo povsem brezsmiselno opravilo; *v mlinu*: v samotnem mlinu (gl. opombo k »Primeru paznika Martina«).
- v. 246: *označenega groba*: Jetniki so bili zaprti v samice, ki so imele vsaka svojo številko ali oznako. Wildova v Readingu je, na primer, imela oznako C.3.3, kar je pomenilo »tretja celica v tretjem nadstropju bloka C«.
- v. 280: *peresa ... na rakvi*: okrasje iz črnega perja, ki je bilo v rabi na pogrebih
- v. 281: *vino z žolčem*: Križanemu Kristusu so malo pred smrtjo ponudili kis ali – verjetneje – trpko vino, običajno pijačo rimskih vojakov, s katerim so prepojili gobo in jo na trsu dvignili k njemu. Matejev evangelij

- pa omenja še, naj bi mu bili pred križanjem ponudili vino, pomešano z žolčem (Mt 27,34).
- v. 283: *Zapel je siv, je rdeč kokot*: V starih angleških baladah je petelinje kikirikanje znak duhovom, da se morajo vrniti na drugi svet: ker petelin poje pred svitom, se duh ob tem znaku še utegne pravočasno vrniti. Na omembo najprej rdečega in nato sivega petelina (torej v obratnem zaporedju kot pri Wildu) naletimo na primer v nekaterih različicah balade »Duh milega Williama« (»Sweet William's Ghost«) in v »Usherjevi vdovi« (»The Wife of Usher's Well«): »Vtem rdeč petelin je zapel, / rdeč in siv nato; / starejši mlajšemu je del: / Čas je, da gremò!«¹⁰ Po drugi strani spominja petelinje kikirikanje na Petrovo zatajitev Kristusa: Kristus mu je pri zadnji večerji napovedal, da ga bo trikrat zatajil, še preden bo petelin zapel (ali, po drugi različici, dvakrat zapel), in tako se je tudi zgodilo.
- v. 289–324: Motiv mrtvaškega plesa, *danse macabre*, spominja na opis v »Hiši hotnice«; ta pesem pozvanja tudi v posameznih besedah in rimah *Balade* (v prevodu denimo v »menuetu« in »marionetah«).
- v. 345: *vrš in švist mogočnih kril*: Šumno utripanje nevidnih kril, ki izdaja prihod angela smrti, je Wilde uporabil tudi v *Salomi*.
- v. 349–350: *Ni šel odet v škrlatni blišč, / ni jezdil konja belca*: namig na opis apokaliptičnega jezdecia iz Razo-detja 19,11–21. Ogrnjen v krvav plašč se prikaže na

¹⁰ Slov. prev.: Baladna poezija neznanih avtorjev, »Usherjeva vdova«, prev. Marjan Strojjan, v: M. Strojjan, *Antologija angleške poezije: od začetkov do konca 20. stoletja*, Cankarjeva založba, Ljubljana 1996, str. 80.